Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 499 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. TODTS**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 18 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 september 2026 houdende een overdrachtsbesluit.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOENS, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op grond van vingerafdrukkenonderzoek stelt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie vast dat door de Franse autoriteiten te Djibouti aan de verzoekende partij een visum werd afgegeven en dat het visum geldig was voor een verblijf van 21 dagen in de periode van 30 juli 2026 tot 20 augustus 2026.

1.3. Op 18 augustus 2026 wordt overeenkomstig artikel 39 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013

(hierna: de AMMR), een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 29.2 van de voormelde Verordening.

1.4. Op 31 augustus 2026 erkenden de Franse autoriteiten hun verantwoordelijkheid.

1.5. Op 8 september 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer, die verklaart te heten:
naam: A.
voornaam: H.
geboortedatum: (…) 1976
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Jemen (Rep.)
en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.
Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.
In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.
De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 29(2) van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.
De heer A. H., verder de betrokkene, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben, diende op 12.08.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen originele persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad.
Op 18.08.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in juli 2024 Jemen verliet en tot juli 2026 in Djibouti verbleef. Hij verklaarde dat hij vandaaruit via Addis Abeba naar Frankrijk reisde. Hij gaf aan dat hij na 11 dagen doorreisde naar België. Hij verklaarde dat hij reisde met een visum van Frankrijk. Hij verklaarde dat in Djibouti een paspoort voor hem werd geregeld, met incorrecte persoonsgegevens.
Vingerafdrukkenonderzoek in het Visuminformatiesysteem overeenkomstig artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 leverde een treffer op, die bevestigde dat door de Franse autoriteiten te Djibouti aan de betrokkene een visum werd afgegeven en dat het visum geldig was voor een verblijf van 21 dagen in de periode van 30.07.2026 tot 20.08.2026.
Op 18.08.2026 werd overeenkomstig artikel 39 een overnameverzoek ingediend bij de Franse autoriteiten op basis van artikel 29(2) van Verordening (EU) 2024/1351. Op 31.08.2026 erkenden de Franse autoriteiten hun verantwoordelijkheid.
De betrokkene werd gehoord op 18.08.2026 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met A. F. Hij verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.
Tijdens het persoonlijk onderhoud op 18.08.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat het een menselijk land is, het hart van Europa is en België aandacht heeft voor de situatie van Jemenitische mensen. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat hij de voorkeur geeft aan Frankrijk. Hij gaf aan dat het een eer zou zijn voor hem om in België te worden aanvaard. Hij verklaarde dat hij niet veel weet over Frankrijk en dat hij hoorde dat er racisme en discriminatie is. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij het psychologisch moeilijk heeft door de situatie in zijn land. Hij gaf aan dat hij prediabetische symptomen heeft en vroeger medicatie nam, maar nu enkel nog op zijn voeding moet letten en moet sporten. Hij gaf aan dat hij gestresseerd en moe is, omdat zijn vrouw getraumatiseerd is.
Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis

van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."
Artikel 29(2) bepaalt het volgende: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dat visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dat visum namens een andere lidstaat is afgegeven uit hoofde van een vertegenwoordigingsregeling zoals voorzien in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."
Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).
Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het

EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen op te merken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos e.a., "Country Report: France – 2025 update", laatste update in 2026, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op https://asylumineurope.org/reports/country/france/; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming. Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Overgedragen personen krijgen na overdracht te horen bij welke prefectuur zij hun verzoek moeten indienen, maar moeten zich op eigen kracht naar de prefectuur begeven en zij kunnen soms problemen ervaren om opvang te krijgen (blz. 78).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 118). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 135).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat het een menselijk land is, het hart van Europa is en België aandacht heeft voor de situatie van Jemenitische mensen. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat hij de voorkeur geeft aan Frankrijk. Hij gaf aan dat het een eer zou zijn voor hem om in België te worden aanvaard. Hij verklaarde dat hij niet veel weet over Frankrijk en dat hij

hoorde dat er racisme en discriminatie is. We merken op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen aanhaalde die bewijzen dat er in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit evenmin dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

De betrokkene diende in België een verzoek om internationale bescherming in met zijn echtgenote. We merken op dat er ook voor haar een overnameverzoek werd gedaan aan de Franse autoriteiten en dat de Franse autoriteiten ook voor haar instemden met overname. We merken dan ook op dat er ook voor haar een overdrachtsbesluit zal worden betekend op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 29(2) van Verordening (EU) 2024/1351.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij het psychologisch moeilijk heeft door de situatie in zijn land. Hij gaf aan dat hij prediabetische symptomen heeft en vroeger medicatie nam, maar nu enkel nog op zijn voeding moet letten en moet sporten. Hij gaf aan dat hij gestresseerd en moe is, omdat zijn vrouw getraumatiseerd is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2020 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 140). Volgens het rapport hebben verzoekers in theorie toegang tot psychiatrische of psychologische begeleiding via hun aansluiting bij het systeem voor gezondheidszorg, maar is de toegang in de praktijk moeilijk door de taalbarrière. Er worden centra genoemd voor gespecialiseerde begeleiding, maar er wordt opgemerkt dat er onvoldoende centra zijn en ze niet gelijk zijn verspreid over het land (blz. 141). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere

behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.
Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. De bestreden beslissing betreft "*een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden*" zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

2.2. De vordering tot schorsing van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een verzoek om, bij wege van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet.

Overeenkomstig artikel 2.30, §2 van dezelfde wet wordt de uitvoering van het overdrachtsbesluit geschorst tot uitspraak is gedaan over de ingediende vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 29.2 en 35.1 van de AMMR, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" en de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel "*Audi Alteram Partem*" en het recht op gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en van het "*vertrouwen dat aan akten dient te worden gehecht*". De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Na een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

" 2. In casu

 Eerst onderdeel : schending van het artikel 4 van de Handvest en 35 van de AMMR

Volgens de verwerende partij is niet aangetoond dat verzoekster bij overdracht naar Frankrijk daadwerkelijk het risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

Om tot deze conclusie te komen, heeft de verwerende partij niet alleen het landenrapport van AIDA over Frankrijk gedeeltelijk gelezen, maar ook geen rekening gehouden met recente informatie waaruit blijkt dat het opvangsysteem voor asielzoekers in Frankrijk systematisch tekortschiet. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

1. Systemische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen

Op 26 januari 2024 werd de wet "voor een gecontroleerde immigratie en een geslaagde integratie" afgekondigd en de volgende dag in het staatsblad gepubliceerd. Naast de talrijke maatregelen met betrekking tot het verblijfsrecht, de terugkeer en de administratieve detentie, bevat de tekst verschillende artikelen die het juridisch kader van het asielrecht op talrijke punten wijzigen. Het AIDA-rapport van mei 2024 (update 2023) verduidelijkt:

- *Toegang tot het grondgebied: Volgens een rapport van de Rekenkamer dat in januari 2024 is gepubliceerd, zijn er in 2023 ongeveer 89 000 weigeringen van toegang gemeld aan de Franse grenzen (inclusief de binnengrenzen). Er bleven in 2023 berichten komen over personen aan de Italiaanse grens die de toegang werd geweigerd zonder dat rekening werd gehouden met hun behoefte aan bescherming. Sinds juli 2023 is aan de Frans-Italiaanse grens een "grensmacht" opgericht (versterkt in september 2023) om het aantal beschikbare politieagenten in dit gebied te verhogen. In een in mei 2023 gepubliceerd rapport hebben verschillende ngo's melding gemaakt van de toename van de politiemiddelen aan de Frans-Spaanse grens, illegale controlepraktijken en versnelde procedures waarbij geen rekening wordt gehouden met individuele situaties en het recht op asiel. Naar aanleiding van een uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van september 2023 heeft de Raad van State in een besluit van februari 2024 het wetsartikel geschrapt dat het mogelijk maakte om onder alle omstandigheden en zonder enig onderscheid de toegang te weigeren in het kader van het herstel van de controles aan de binnengrenzen. Volgens de Britse autoriteiten zijn er in 2023 29 437 pogingen ondernomen om het Kanaal over te steken naar het Verenigd Koninkrijk, tegenover 45 774 personen in 2022 (– 36 %);*
- *Toegang tot opvangvoorzieningen: Het aantal asielzoekers zonder materiële opvangvoorzieningen is een steeds groter en zorgwekkender probleem. Als we het aantal asielaanvragen dat eind 2023 in behandeling was volgens Eurostat (146 175) vergelijken met het aantal asielzoekers dat op dat moment opvangvoorzieningen genoot (in totaal 102 196 personen eind december 2023 volgens het OFII), betekent dit dat meer dan 40.000 asielzoekers in december 2023 geen opvangvoorzieningen hadden in Frankrijk;*
- *Toegang tot huisvesting: Eind 2023 werden 108.814 plaatsen in opvangcentra voor asielzoekers gefinancierd door het ministerie van Binnenlandse Zaken. Eind 2023 werd echter 18,6 % van de plaatsen in opvangcentra (met uitzondering van overzeese gebieden en CAES) bezet door personen die niet langer gerechtigd waren om deze plaatsen te bezetten, zoals afgewezen asielzoekers of personen die internationale bescherming genoten na de toegestane verblijfsperiode. Bovendien was 2,65 % van de plaatsen niet bezet (bijvoorbeeld vanwege werkzaamheden, vertragingen bij de doorverwijzing, enz.). In 2023 bleef het aantal opgevangen asielzoekers aanzienlijk lager dan het aantal personen dat een aanvraag indiende. Aan het einde van het jaar verklaarde het ministerie van Binnenlandse Zaken dat 59 % van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor materiële opvangvoorzieningen daadwerkelijk werd opgevangen, tegenover 58 % eind 2022. Als we de asielzoekers die geen opvangvoorzieningen krijgen daarbij optellen, kunnen we stellen dat eind 2023 ongeveer 85.000 asielzoekers geen onderdak hadden in speciale opvangcentra in Frankrijk (exclusief overzeese gebieden);*
- *Opvang – informele kampen: In 2023 werden 6.443 personen uit de kampen in Parijs geëvacueerd en gedeeltelijk ondergebracht dankzij operaties van de autoriteiten. In de regio Calais leefden in 2023 nog steeds honderden migranten in geïmproviseerde kampen. In 2023 (tot december) werden 16.041 personen, soms met geweld, door de lokale en regionale autoriteiten geëvacueerd. Op Mayotte hadden honderden asielzoekers en vluchtelingen zich gevestigd in het Cavani-stadion van Mamoudzou. Op 25 februari 2024 werden 308 vluchtelingen geëvacueerd om naar het vasteland te worden overgebracht, en 410 personen bleven daar achter;*

De situatie heeft nog zich verslecht de volgende jaren.

Uit het AIDA-rapport – Asylum Information Database – Country Report: France, 2025 Update (mei 2026) (hierna „AIDA-rapport" genoemd), waarop de verweerder zich naar eigen zeggen heeft gebaseerd, blijkt echter dat de situatie sinds de eerdere rapporten is verslechterd:

- *eind 2025 beschikten meer dan 60 000 verzoekers om internationale bescherming niet over volledige materiële opvangvoorzieningen, en verbleven bijna 88 000 verzoekers niet in daarvoor bestemde opvangcentra (AIDA, blz. 20);*
- *slechts ongeveer 70 % van de in aanmerking komende verzoekers beschikt daadwerkelijk over huisvesting (AIDA, blz. 128);*
- *de begrotingswet voor 2026 voorziet in een nieuwe bezuiniging die zal leiden tot de sluiting van nog eens ongeveer 5 000 plaatsen in het opvangstelsel, na de sluitingen die reeds in 2025 hebben plaatsgevonden (AIDA, blz. 129);*

- hoewel de „Dublin-terugkeerders" in theorie dezelfde opvangrechten genieten als gewone asielzoekers, vermeldt het rapport dat in de praktijk veel personen die onder de Dublinprocedure vallen (vertrek of terugkeer) op straat of in kraakpanden leven vanwege het algemene tekort aan opvangplaatsen (AIDA, blz. 130);

- sommige asielzoekers zien zich genoodzaakt hun toevlucht te nemen tot informele oplossingen, zoals tijdelijke kampementen, met name in Parijs, Calais of Duinkerke (AIDA, blz. 135);

- de toekenning van materiële bijstand voor een latere aanvraag, zoals in het geval van de verzoeker, is facultatief en wordt in de praktijk vrijwel stelselmatig geweigerd (AIDA, blz. 109).

Deze informatie toont aan dat de situatie blijft slechter worden en dat de Franse autoriteiten begrotingsbeslissingen nemen die in strijd zijn met hun opvangverplichtingen.

Zowel de toegang tot de asielprocedure als tot opvangfaciliteiten wordt moeilijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt deze informatie onterecht gerelativeerd.

Betreffende de toegang tot asielprocedure, geeft de verwerende partij aan dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen, op dezelfde wijze worden behandeld als andere verzoeken:

„In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op dezelfde wijze worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming. Het rapport beschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als complex wat opvang en bijstand betreft. Overgedragen personen krijgen na de overdracht te horen bij welke prefectuur zij hun verzoek moeten indienen, maar moeten zich op eigen kracht naar de prefectuur begeven en kunnen soms problemen ondervinden bij het verkrijgen van opvang (blz. 78)."

In het besluit wordt erkend dat het AIDA-rapport „zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming", maar wordt geconcludeerd dat dit geen „structurele tekortkomingen" aan het licht brengt:

"Toch zijn wij van oordeel dat dit rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers […] per definitie in een situatie terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest».

Zij wijst er tevens op dat Frankrijk het Verdrag van Genève heeft ondertekend en partij is bij het EVRM, en dat er geen reden is om aan te nemen dat het land het beginsel van non-refoulement noch de Verordeningen (EU) 2024/1347 en 2024/1348 niet naleeft.

Wat de toegang tot opvang betreft, wordt het AIDA-rapport aangehaald om de organisatie van de opvang en de beperkingen daarvan te beschrijven:

"Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden na registratie doorverwezen naar het OFII en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Als gevolg van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers in een opvangcentrum onderbrengen en wordt opvang verleend rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende soorten opvangcentra in Frankrijk: CAES […]; CADA […]; en HUDA […]. Het aantal opvangplaatsen blijft ontoereikend (blz. 135). »

Opnieuw wordt dit tekort aan capaciteit erkend, maar wordt het onvoldoende geacht om een systemisch risico op onmenselijke of vernederende behandeling vast te stellen dat de toepassing van de discretionaire clausule (art. 35, lid 1, Verordening 2024/1351) rechtvaardigt.

Deze conclusie is manifest tegenstrijdig met de constateringen die gedaan worden in het laatste AIDA rapport.

In arrest nr. 303 394 van 19 maart 2024 heeft uw Raad een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten naar Frankrijk opgeschort op grond van het feit dat "het Franse opvangsysteem systemische tekortkomingen vertoonde": […]

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het door uw Raad aangehaalde fragment betrekking heeft op de situatie zoals beschreven in het oude AIDA-rapport en dat de cijfers die in het geactualiseerde rapport worden genoemd en door de verwerende partij worden aangehaald, nog slechter zijn dan voorheen (80 000 mensen zonder onderdak eind 2022 tegenover 90 000 eind 2024).

Uw Raad merkte verder op dat de Franse autoriteiten, gezien het duidelijke tekort aan plaatsen in opvangcentra, overgingen tot het selecteren van bepaalde kwetsbare profielen: […]

Ook recent, in een arrest nr 353 035 van 15 september 2025, heeft een overdracht besluit vernietigd: […]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wijst het systematische karakter van de jarenlange nalatigheid van Frankrijk om asielzoekers op te vangen op structurele tekortkomingen die de verzoekster blootstellen aan een risico op slechte behandeling, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De eiser zal bovendien terugkeren in het kader van de Dublin-procedure, en zal daardoor niet dezelfde opvangvoorzieningen genieten als andere personen die om internationale bescherming verzoeken. Uit het bovengenoemde AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers die op grond van de Dublin-verordening naar Frankrijk worden teruggestuurd, aanzienlijke belemmeringen ondervinden bij de toegang tot opvangcentra:

"Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

(…)

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities."

In casu, wijst de "vertrekingsmelding" dat eiser met de auto naar de "grenspost Menen / Rekkem", zonder enige informaties over hoe zij, daar, zullen opgevangen worden.

In dit verband is Frankrijk al verschillende keren veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor het niet-opgevangen asielzoekers en het niet-uitvoeren van rechterlijke uitspraken waarin het werd veroordeeld tot het huisvesten van asielzoekers (N.H. e.a. tegen Frankrijk, nrs. 28820/13, 75547/13 en 13114/15 van 2 juli 2020 en M.K. en anderen tegen Frankrijk, verzoekschriften nrs. 34349/18, 34638/18 en 35047/18 van 8 december 2022).

In een persbericht betreffende het arrest M.K., verklaarde het Hof:

« Dans son arrêt de chambre, rendu ce jour dans l'affaire M.K. et autres c. France (requêtes n o 34349/18, n° 34638/18 et n° 35047/18), la Cour européenne des droits de l'homme dit, à l'unanimité, qu'il y a eu :

Violation de l'article 6 § 1 (droit d'accès à un tribunal) de la Convention européenne des droits de l'homme.

Les différentes affaires concernent des demandeurs d'asile sans hébergement à l'époque des faits, faute d'avoir pu bénéficier tant du dispositif d'accueil qui leur est dédié que d'une place en hébergement d'urgence. A leur demande, le juge des référés du tribunal administratif enjoignit à l'État de les mettre à l'abri au titre de l'hébergement d'urgence. En dépit des ordonnances accueillant leurs demandes respectives ainsi que des procédures internes qu'ils ont engagées en ce sens, les requérants se plaignent de l'absence d'exécution par l'Etat des décisions de justice qu'ils avaient obtenues, en invoquant la méconnaissance de l'article 6 § 1de la Convention.

La Cour considère qu'en l'espèce l'octroi ou le refus d'une place en hébergement d'urgence constituait un droit civil et en conclut que l'article 6 § 1 de la Convention est applicable. La Cour note que le Gouvernement, qui se prévaut d'une saturation des structures d'accueil dans le département de la HauteGaronne, en particulier au mois de juillet 2018, et d'un manque de crédits suffisants pour pouvoir recourir à des prestations hôtelières privées, ne démontre pas devant elle la complexité de la procédure d'exécution des ordonnances de référé dont bénéficiaient les requérants. La Cour constate ensuite que les requérants ont fait preuve d'une diligence particulière pour obtenir l'exécution de ces ordonnances. Elle relève également que le préfet, représentant de l'État dans le département, n'a pas apporté les explications sollicitées par le tribunal administratif en phase administrative d'exécution, qu'il n'a pas répondu aux sollicitations des requérants et n'a pas exécuté ces ordonnances avant l'intervention des mesures provisoires prononcées par la Cour à la suite desquelles seulement les requérants ont été hébergés.

La Cour, après avoir relevé la passivité des autorités administratives compétentes en ce qui concerne l'exécution des décisions de la juridiction administrative, en particulier pour des litiges mettant en cause la protection de la dignité humaine de personnes qui étaient placées dans une situation de particulière vulnérabilité, conclut qu'il y a eu violation de l'article 6 § 1 de la Convention. »

Zelf als er zou geoordeeld zijn dat er geen structurele tekortkomingen zouden bestaan, zou de verwerende partij, gelet op het kwetsbare profiel van de eiser en zijn echtgenoot, individuele garanties van toegang tot asielprocedure, identificatie van de kwetsbaarheden en toegang tot opvangfaciliteiten hebben moeten verzoeken, quod non in casu.

Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekster bij terugkeer naar Frankrijk gegarandeerd toegang zou hebben tot een asielprocedure en passende opvangvoorzieningen.

2. Identificatie van de kwetsbaarprofielen

Verzoekende partij vreest dat haar kwetsbaarprofiel, met medische en psychologische problemen (zie infra) die o.a. het gevolg van het conflict dat ontbrak in Jemen, niet zal geïdentificeerd worden als kwetsbaar, met gevolgen zowel op de toegang tot een opvangfaciliteit als tot medische zorgen.

Over de identificatie van de kwetsbaarheid, wijst verwerende partij op een factor die het in kaart brengen van kwetsbaarheden bemoeilijkt, dit is een wachttijd van drie maanden voor toegang tot de ziektekostenverzekering:

"Sinds 2020 geldt een wachtperiode voor asielzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor asielzoekers en dat er sprake kan zijn van vertraging bij de behandeling en moeilijkheden bij het identificeren van kwetsbaarheden."

Wat het overdrachtsmechanisme zelf betreft, via artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351, dat de overdracht van informatie over de specifieke behoeften/kwetsbaarheden van de overgedragen persoon aan de verantwoordelijke lidstaat regelt:

“Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, uitsluitend om ervoor te zorgen dat met name kwetsbare personen de juiste medische zorg of behandeling krijgen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Deze informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, vergezeld van de nodige bijlagen.”

Verwerende patij concludeert hieruit dat „de betrokkene niet aannemelijk maakt dat de verantwoordelijke lidstaat […] er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften wordt voorzien“ — dat wil zeggen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat Frankrijk, dat via de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring op de hoogte is gesteld, geen rekening zou houden met zijn kwetsbaarheden. Het gaat hier dus niet om een omkering van de bewijslast, maar geen bewijs dat de eiser effectief als kwetsbaar zal kunnen worden geïdentificeerd. Verzoeker heeft bovendien tot op heden geen toegang tot de informaties die aan de Franse autoriteiten werden overgemaakt, conform artikel 50 AMMR.

3. Toegang tot medische zorgen

Tijdens zijn gesprek maakte de eiser melding van psychische problemen, prediabetische symptomen (die onder controle worden gehouden door middel van voeding en lichaamsbeweging) en vermoeidheid als gevolg van het trauma dat zijn echtgenote heeft opgelopen, zonder dat er een diagnose of medische verklaring in het dossier is opgenomen. Zij wijst tevens op psychisch leed. De verweerder wijst op het ontbreken van medische stukken in het dossier, terwijl de procedureterminijn noch de verzoeker, noch zijn raadsman in staat heeft gesteld deze stukken te verzamelen en in te dienen.

In de beslissing, wordt het AIDA-rapport wordt geciteerd:

“De nationale wetgeving voorziet in toegang tot spoedeisende gezondheidszorg voor asielzoekers, maar in de praktijk is de adequate toegang tot gezondheidszorg beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. […] Volgens het rapport hebben asielzoekers in theorie toegang tot psychiatrische of psychologische begeleiding […], maar is deze toegang in de praktijk bemoeilijkt door de taalbarrière. Er wordt melding gemaakt van centra die gespecialiseerde begeleiding aanbieden, maar er wordt opgemerkt dat deze in aantal ontoereikend zijn en niet gelijkmatig over het hele grondgebied zijn verdeeld (blz. 141).»

Verwerende partij erkent expliciet dat er praktische moeilijkheden zijn:

“In het rapport wordt erkend dat er problemen kunnen ontstaan met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg.”

Zij concludeert dat dit niet voldoende is om vast te stellen dat er bij een overbrenging een risico bestaat op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

Er wordt opnieuw verweten naar het gebrek aan medische stukken.

De raadsvrouw van de eiseres heeft, binnen de beroepstermijn, geen kopie kunnen bekomen van het medische dossier van Meneer A., ondanks verzoek van betrokkene bij het centrum Ariane (stuk 3).

De eiser benadrukt niettemin dat de medische stoornissen van zijn vrouw geobjectiveerd zijn op basis van:

- Een kopie van de summiere medisch dossier bij het opvangcentrum Ariane, waaruit wordt bevestigt dat de eiser gevallen is, diclofenac, sedisyess krijkt, “dizziness” heeft, pijn heeft met plassen, rug pijn.

Bloed en urine onderzoeken werden verzocht;

- Zijn bloedafname, waaruit blijkt dat verschillende resultaten problematisch blijkt te zijn.

De aanwezigheid van de eiser naast zijn vrouw, gelet op haar kwetsbaarheid, is onontbeerlijk.

Het blijkt dat de eiser nood heeft aan medische en psychologische opvolging. Een dergelijke begeleiding kan echter niet worden gegarandeerd in geval van terugkeer naar Frankrijk, des te meer aangezien het risico bestaat dat de verzoeker, zonder opvang, op straat terecht komt (zie supra).

Het laatste AIDA-rapport vermeldt dat medische zorg, met name psychologische zorg, niet toegankelijk is voor personen die internationale bescherming aanvragen:

“Mental health

In a study published in July 2023, the French NGO France terre d’asile reported that there are multiple factors at the origin of the significant psychological distress of exiled persons, and many care needs are noted by both the exiles themselves and the socio-educational teams who support them. However, in parallel they face many barriers in accessing mental health services, such as the lack of knowledge of their rights and the available services, the lack of adaptation of the health’s system organisation, the language barrier, etc. There is generally difficulty in accessing the public system, as well as an unequal associative offer in level of care and geographically (urban vs rural area). The virtual absence of care provision for children is also noted.

National legislation does not provide any specific guarantee for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care coverage (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non verbally and / or the funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo LeviCentre and Comede in Paris as well as the Comede and Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés – Cosi Essor Centre in Lyon and Clermont Ferrand, Parole Sans Frontière à

Strasbourg, Comede in the Loire departement and lastly in Guyane, in overseas France. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment. The difficulties are aggravated by the geographical locations of some reception centres where accessing mental health specialists would entail several hours of travel. The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. Regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals."
Het AIDA-rapport geeft wel aan dat het Franse wettelijke kader in principe toegang tot gezondheidszorg garandeert onder voorwaarden die vergelijkbaar zijn met die voor Franse staatsburgers, via de universele ziekteverzekering (PUMA) na drie maanden verblijf, en via de medische bijstand van de staat (AME) en de noodhulpdiensten voor gezondheidszorg (PASS) tijdens de eerste periode (AIDA, p. 140; 181). Hetzelfde rapport wijst echter op grote praktische problemen: bureaucratische rompslomp, wachttijden voordat je aanspraak kunt maken op rechten, taalbarrières en overbelasting van bepaalde medische diensten (AIDA, blz. 140-141), en benadrukt dat de toegang tot zorg in de praktijk makkelijker is voor asielzoekers die in het nationale opvangnetwerk verblijven, omdat dit netwerk de nodige administratieve begeleiding biedt om aanspraak op zorg te maken en doorverwijzing naar gezondheidsdiensten te regelen (AIDA, blz. 140; blz. 142) — begeleiding waar, per definitie, noch asielzoekers die niet in opvangcentra verblijven, noch, a fortiori, de asielzoekers die onder de Dublin-procedure vallen en niet in opvangcentra verblijven, van profiteren.
Opnieuw wordt benadrukt dat het niet lijkt, uit de beslissing, dat individuele garanties werden verzocht aan de Franse asielinstanties of dat zij geïnformeerd over de medische elementen van het gezin.
Opnieuw worden de obstakels in de toegang tot gezondheidszorg onterecht gerelativeerd in de bestreden beslissing. De verwerende partij overweegt bovendien op geen enkel ogenblik de mogelijke toegang tot psychologische bijstand, die nodig is in casu.
In tegenstelling tot wat de verwerende partij concludeert, is de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk niet effectief en functioneel. De verzoekster loopt bij terugkeer dan ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen.
4. Conclusie
Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij, door slechts een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover zij beschikte, haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.
Er zijn ernstige redenen om aan te nemen dat de verzoekster bij terugkeer naar Frankrijk het risico loopt het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.
Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden geschorst en vervolgens nietig worden verklaard."

3.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 29.2 van de AMMR, artikel 13 van het EVRM, het beginsel "*Audi Alteram Partem*" en het recht op gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en het "*vertrouwen dat aan akten dient te worden gehecht*" schendt.

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*", dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig "*beginsel van behoorlijk bestuur*" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierna besproken zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

3.4. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Artikel 35.1 van de AMMR luidt als volgt:

"*In afwijking van artikel 16, lid 1, kan een lidstaat besluiten een in die lidstaat geregistreerd verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is de lidstaat daartoe volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht*."

3.6. De verwerende partij neemt het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) niet in behandeling omdat zij voor deze behandeling Frankrijk verantwoordelijk acht. De Franse autoriteiten hebben op 31 augustus 2026 hun verantwoordelijkheid erkend.

Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. De verwerende partij moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat gestoeld is op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM. Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte ervan zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan deze bepalingen worden toegekend (HvJ 19 maart 2019, *Jawo*, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). De gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer dienen echter een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof of HvJ) stelde in het arrest "*Jawo"* van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en

negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 92 van het arrest).

Artikel 16.3 van de AMMR bepaalt dat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het VIB.

In die context moet erop worden gewezen dat de verwerende partij rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad t. Bulgarije*, § 99, punt (b)).

3.7. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Frankrijk en de rechtspraak van het EHRM en het Hof die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft zij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en met het in de bestreden beslissing vermelde "*geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos e.a., "Country Report: France – 2025 update", laatste update in 2026"* (hierna: het AIDA-rapport 2025).

Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering – luidens dewelke zij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Franse systeem – is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

"*Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.*
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351."

Het komt aan de verzoekende partij toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.8. De Raad wijst erop dat de verwerende partij erkent dat "*het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

De Raad wijst opnieuw op de rechtspraak van het Hof in de zaak "*Jawo"* en de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die moet zijn bereikt alvorens de tekortkomingen vallen onder artikel 4 van het Handvest en niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat in dit dossier geen dergelijke elementen voorliggen. De bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is volgens het Hof pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de

betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, punten 92-93).
Het komt dus aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat die drempel in haar geval wel degelijk wordt bereikt.

3.9. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij bepaalde objectieve informatie uit het AIDA-rapport 2025 die kon wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht naar Frankrijk ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij het landrapport van AIDA over Frankrijk slechts gedeeltelijk heeft gelezen. Evenmin kan zij gevolgd worden, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en gelet op wat volgt, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met recente informatie over de gebreken in het opvangsysteem in Frankrijk.

3.10. Betreffende de toegang tot het grondgebied wijst de verzoekende partij op informatie van 2023 waaruit blijkt dat personen aan de Italiaanse grens toegang werden geweigerd zonder dat rekening werd gehouden met hun behoefte aan bescherming. De verzoekende partij zal blijkens het overnameakkoord van Frankrijk (administratief dossier, stuk nr. 56), overgedragen worden aan de grenspost in Rekkem, waardoor haar verwijzing naar informatie over toegang tot het Franse grondgebied aan de Italiaanse grens niet dienstig is. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij ook niet op welke wijze het feit dat personen in Frankrijk pogingen ondernomen hebben om het Kanaal naar het Verenigd Koninkrijk over te steken, zou kunnen aantonen dat *"de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".*

3.11. Betreffende de opvangvoorzieningen, huisvesting en informele kampen wijst de verzoekende partij vooreerst op problemen op dit vlak in Frankrijk in 2023 en stelt zij vervolgens dat de situatie nog is verslechterd, dat uit het AIDA-rapport 2025, waarop de verwerende partij zich ook baseert, blijkt dat eind 2025 meer dan 60 000 verzoekers om internationale bescherming niet over volledige materiële opvangvoorzieningen beschikten en 88 000 verzoekers niet in daarvoor bestemde opvangcentra verbleven, dat slechts 70% van de in aanmerking komende verzoekers daadwerkelijk over huisvesting beschikt, dat de begrotingswet van 2026 voorziet in nieuwe bezuinigingen die zullen leiden tot de sluiting van nog eens ongeveer 5000 plaatsen in het opvangstelstel, na de sluitingen die reeds in 2025 plaatsvonden, dat hoewel Dublinterugkeerders in theorie dezelfde opvangrechten genieten als gewone asielzoekers, het rapport vermeldt dat in de praktijk veel personen die onder de Dublinprocedure vallen op straat of in kraakpanden leven vanwege het algemene tekort aan opvangplaatsen, dat sommige asielzoekers zich genoodzaakt zien om hun toevlucht te nemen tot informele oplossingen, zoals tijdelijke kampementen, en dat de toekenning van materiële bijstand voor een latere aanvraag, zoals in haar geval, facultatief is en in de praktijk vrijwel stelselmatig wordt geweigerd. Zij meent dat deze informatie aantoont dat de situatie slechter blijft worden en dat de Franse autoriteiten begrotingsbeslissingen nemen die in strijd zijn met hun opvangverplichtingen, dat zowel de toegang tot de asielprocedure als tot de opvangfaciliteiten moeilijk wordt gemaakt, dat deze informatie in de bestreden beslissing te onrechte wordt gerelativeerd. De verzoekende partij wijst op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat het tekort aan capaciteit wordt erkend maar onvoldoende wordt geacht om een systematisch risico op onmenselijke of vernederende behandeling vast te stellen dat de toepassing van de discretionaire clausule conform artikel 35.1 van de AMMR rechtvaardigt. Zij meent dat deze conclusie manifest tegenstrijdig is met de constateringen die gedaan worden in het laatste AIDA-rapport. De verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, het systematische karakter van de jarenlange nalatigheid in Frankrijk om asielzoekers op te vangen op structurele tekortkomingen wijst die haar blootstellen aan een risico op een slechte behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij erop wijst dat de toekenning van materiële bijstand voor een latere aanvraag facultatief is en in de praktijk vrijwel stelselmatig wordt geweigerd en meent dat dit voor haar het geval zal zijn, zij geenszins verduidelijkt waar zij op doelt met een 'latere aanvraag', noch waarom dit op haar geval van toepassing zou zijn. De Raad stelt vast uit de verwijzing naar de desbetreffende pagina in het AIDA-rapport 2025, blijkt dat het gaat om een navolgend verzoek om internationale bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij toont ook niet aan, dat in haar geval daarvan sprake zou zijn, nu niet blijkt dat zij eerder in Frankrijk een verzoeker om internationale bescherming heeft ingediend. Haar verwijzing naar de desbetreffende informatie in het AIDA-rapport is dan ook niet dienstig.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de problemen op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders in Frankrijk zoals die blijken uit het AIDA-rapport. De verwerende partij wijst erop dat de overgedragen personen na overdracht te horen krijgen bij welke prefectuur zij hun VIB moeten indienen en dat zij soms problemen kunnen ervaren om opvang te krijgen. De verwerende partij erkent dat het AIDA-rapport 2025 zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de opvang van verzoekers, doch is zij van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de AMMR aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij verwijst doorheen haar betoog in het verzoekschrift naar louter algemene informatie betreffende problemen van opvang voor verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders in Frankrijk, die zij eigenlijk nauwelijks op haar eigen persoon betrekt. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar de terugname besloten werd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

Door louter te wijzen op de informatie waarmee ook de verwerende partij rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.12. Betreffende de toegang tot de asielprocedure, herhaalt de verzoekende partij wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, doch wordt geen concrete kritiek hieromtrent ontwikkeld.

De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht bijgevolg de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

3.13. Waar de verzoekende partij wijst op en citeert uit de arresten nr. 303 394 van 19 maart 2024 – en stelt dat het door de Raad aangehaalde fragment betrekking heeft op de situatie zoals beschreven in het oude AIDA-rapport en dat de cijfers in het geactualiseerde rapport nog slechter zijn dan voorheen en de Franse autoriteiten gezien het duidelijk tekort aan plaatsen in opvangcentra overgingen tot het selecteren van bepaalde kwetsbare profielen – en nr. 353 035 van 15 september 2025 (lees: 2026) – waarbij een overdrachtsbesluit werd vernietigd – kan de Raad enkel vaststellen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangevoerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.14. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij zal terugkeren in het kader van de Dublinprocedure en daardoor niet dezelfde opvangvoorzieningen zal genieten als andere personen die om internationale bescherming verzoeken, dat uit het AIDA-rapport 2025 blijkt dat asielzoekers die op grond van de Dublin Verordening naar Frankrijk worden teruggestuurd, aanzienlijke belemmeringen ondervinden bij toegang tot de opvangcentra.

Vooreerst blijkt uit de informatie die de verzoekende partij zelf citeert dat Dublinterugkeerders dezelfde moeilijkheden kunnen ondervinden als andere verzoekers om internationale bescherming om huisvesting te bekomen. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, dat zij via de grenspost in Rekkem met de auto zal worden overgedragen, zodat het citeren van informatie over de situatie van Dublinterugkeerders die aankomen op de luchthaven Charles de Gaulle niet dienstig is.

Door louter te wijzen op het feit dat uit het administratief dossier/bestreden beslissing geen informatie blijkt over hoe zij zal opgevangen worden, na overdracht, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien wordt in de bestreden beslissing erop gewezen dat overgedragen personen pas na overdracht te horen krijgen bij welke prefectuur zij hun verzoek moeten indienen en zich vervolgens op eigen kracht naar de prefectuur moeten begeven. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat een dergelijke praktijk een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest uitmaakt.

Ook door te wijzen op het feit dat Frankrijk in 2020 en 2022 werd veroordeeld door het EHRM voor het niet opvangen van asielzoekers en het niet uitvoeren van rechterlijke uitspraken waarin het land veroordeeld werd tot het huisvesten van asielzoekers, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij, na overdracht aan de grenspost in Rekkem, het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.15. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zelfs indien er geen structurele tekortkomingen zouden blijken, de verwerende partij, gelet op het kwetsbare profiel van haar en haar echtgenote, individuele garanties tot toegang tot de asielprocedure, identificatie van kwetsbaarheden en toegang tot de opvangfaciliteiten, had moeten vragen, dat er geen aanwijzingen zijn dat zij bij terugkeer naar Frankrijk gegarandeerd toegang zouden hebben tot een asielprocedure en passende opvangvoorzieningen; wat de verwerende partij niet gedaan heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat volgt, dat er sprake is van bijzonder kwetsbare profielen.

In dit licht, en meer specifiek waar de verzoekende partij betoogt dat er geen aanwijzingen zijn dat zij bij terugkeer naar Frankrijk gegarandeerd toegang zou hebben tot een asielprocedure en passende opvangvoorzieningen, wenst de Raad er nog op te wijzen dat de verzoekende partij een paar dagen in Frankrijk heeft doorgebracht en er zelf heeft voor gekozen aldaar geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, zodat niet kan blijken dat zij zich reeds heeft gericht tot de Franse autoriteiten teneinde een procedure op te starten en toegang te verkrijgen tot de opvang en op dit vlak problemen heeft ondervonden.

Bovendien blijkt uit het Dublin-interview van de verzoekende partij, waar zij stelt "*Ik ben via Frankrijk gekomen. Ik ben daar 11 dagen gebleven en ben daarna hierheen gekomen. Ik heb geen asiel aangevraagd in Frankrijk. Mijn vrouw is ingestort en een ambulance heeft haar naar het ziekenhuis gebracht, maar we hebben het ziekenhuis nog dezelfde dag verlaten. Omdat zij wat rust nodig had, hebben we besloten langer te blijven en verbleven we bij iemand die ons heeft geholpen*." (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 28), dat zij geholpen werd op vlak van huisvesting door een derde. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, dat zij desgevallend niet opnieuw zou kunnen verblijven bij deze persoon.

3.16. De Raad besluit dat de verzoekende partij met haar betoog geen elementen bijbrengt die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de actuele beschikbare en objectieve landeninformatie over Frankrijk slechts gedeeltelijk of selectief zou hebben gelezen of bepaalde relevante informatie onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

3.17. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij vreest dat haar kwetsbaar profiel, met medische en psychologische problemen, die onder andere het gevolg zijn van het conflict in Jemen, niet zal geïdentificeerd worden als kwetsbaar, met gevolgen voor zowel de toegang tot de opvang als tot de medische zorgen. Zij betoogt dat de verwerende partij over de identificatie van de kwetsbaarheid wijst op een factor die het in kaart brengen ervan bemoeilijkt, met name de wachttijd van drie maanden voor toegang tot de ziektekostenverzekering. Zij betoogt wat artikel 50 van het AMMR betreft dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat Frankrijk – die via de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring op de hoogte is gesteld – geen rekening zou houden met haar kwetsbaarheden.
Zij meent echter dat het *in casu* niet gaat om een omkering van de bewijslast, doch wel dat er geen bewijs is dat zij effectief als kwetsbaar zal kunnen worden geïdentificeerd. Zij wijst erop dat zij bovendien op heden geen toegang heeft tot informaties die aan de Franse autoriteiten werden overgemaakt conform artikel 50 van het AMMR.

Betreffende de toegang tot het medische zorgen, wijst zij erop dat zij melding maakte van psychische problemen, prediabetische symptomen, die onder controle gehouden worden door voeding en lichaamsbeweging, en vermoeidheid als gevolg van het trauma dat haar echtgenote heeft opgelopen, zonder diagnose of medische verklaring in het dossier, dat zij tevens wijst op het psychisch leed, dat de verwerende partij wijst op het ontbreken van medische stukken in het dossier, terwijl de proceduretermijn haar niet in staat heeft gesteld deze stukken te verzamelen en in te dienen. Zij wijst erop dat de verwerende partij erkent dat er moeilijkheden zijn, doch dit niet voldoende acht om vast te stellen dat een overdracht een risico meebrengt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat opnieuw verwezen wordt naar het ontbreken van medische stukken. Zij wijst erop dat haar raadvrouw binnen de beroepstermijn geen kopie heeft kunnen bekomen van haar medische dossier, ondanks het verzoek bij het centrum.

De verzoekende partij benadrukt dat niettemin de medische stoornissen van haar echtgenote geobjectiveerd zijn op grond (i) van een kopie het summiere medische dossier bij het opvangcentrum waaruit blijkt dat zij gevallen is en medicatie krijgt, duizeligheid ervaart en pijn heeft bij plassen en rugpijn, waarbij om bloed- en urineonderzoeken wordt verzocht en (ii) van de resultaten van de bloedafname waaruit blijkt dat verschillende resultaten problematisch zijn. Zij meent dat haar aanwezigheid naast haar vrouw, gelet op haar kwetsbaarheid, onontbeerlijk is.

Zij meent dat blijkt dat zij nood heeft aan medische en psychologische opvolging, dat dit niet kan worden gegarandeerd in Frankrijk, des te meer gezien het risico bestaat dat zij, zonder opvang, op straat terecht komt. Zij betoogt dat uit het AIDA-rapport 2025 blijkt dat medische zorg, met name psychologische zorg, niet toegankelijk is voor personen die internationale bescherming vragen. Zij wijst erop dat het AIDA-rapport 2025 wel aangeeft dat het Franse wettelijke kader in principe toegang tot de gezondheidszorg garandeert onder de voorwaarden die vergelijkbaar zijn met die voor Franse staatsburgers, via de universele ziekteverzekering na drie maanden verblijf, en via de medische bijstand van de staat en de noodhulpdiensten voor gezondheidszorg tijdens de eerste periode, doch ook wijst op grote praktische problemen, bureaucratische rompslomp, wachttijden, taalbarrières en overbelasting van medische diensten, en benadrukt dat de toegang tot de zorg in de praktijk makkelijker is voor asielzoekers die in het nationale opvangnetwerk verblijven, omdat dit netwerk de nodige administratieve begeleiding biedt om aanspraak op zorg te maken en doorverwijzing naar gezondheidsdiensten te regelen, een begeleiding waarvan, per definitie, noch asielzoekers die niet in opvangcentra verblijven, noch, *a fortiori*, asielzoekers die onder de Dublinprocedure vallen en niet in opvangcentra verblijven, profiteren.

De verzoekende partij betoogt dat niet blijkt dat individuele garanties werden verzocht van de Franse autoriteiten of dat zij geïnformeerd waren over medische elementen van het gezin.

Zij meent dat de obstakels in de toegang tot de gezondheidszorg onterecht gerelativeerd worden in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij op geen enkel moment de mogelijke toegang tot de psychologische bijstand, die *in casu* nodig is, overweegt. Zij betoogt dat de toegang tot de gezondheidszorg niet effectief en functioneel is en zij dan ook bij terugkeer een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

3.18. Uit het Dublin-interview blijkt dat de verzoekende partij gewag maakt van psychologische gezondheidsproblemen en zegt dat dit misschien door de oorlog in haar land is. Daarnaast maakt zij melding van ‘prediabetische symptomen’ waarvoor zij vroeger medicatie nam en waarvoor zij heden alleen nog op haar voeding moet letten en regelmatig moet sporten (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 38). Daarnaast, gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk rechtvaardigen, maakt de verzoekende partij geen gewag van bepaalde mentale of fysieke gezondheidsproblemen van haar of van haar echtgenote die een overdracht in de weg zouden staan (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 39). Zij heeft voorts wel nog aan dat zij een beetje gestrest en moe is, vooral doordat haar vrouw echt getraumatiseerd is (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 410).

De verwerende partij heeft deze verklaringen van de verzoekende partij in overweging genomen en hieromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing:
“*Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij het psychologisch moeilijk heeft door de situatie in zijn land. Hij gaf aan dat hij prediabetische symptomen heeft en vroeger medicatie nam, maar nu enkel nog op zijn voeding moet letten en moet sporten. Hij gaf aan dat hij gestresseerd en moe is, omdat zijn vrouw getraumatiseerd is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.*
De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport

vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2020 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 140). Volgens het rapport hebben verzoekers in theorie toegang tot psychiatrische of psychologische begeleiding via hun aansluiting bij het systeem voor gezondheidszorg, maar is de toegang in de praktijk moeilijk door de taalbarrière. Er worden centra genoemd voor gespecialiseerde begeleiding, maar er wordt opgemerkt dat er onvoldoende centra zijn en ze niet gelijk zijn verspreid over het land (blz. 141). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.
Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften."

De verzoekende partij maakt met haar betoog in punt 3.17. niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het ERVM of artikel 4 van het Handvest zijn.

De Raad stelt vast dat de beweringen van de verzoekende partij dat zij psychologische problemen heeft, niet ondersteund worden door enig document in het administratief dossier. Ook ter gelegenheid van onderhavige procedure brengt de verzoekende partij geen dergelijke documenten bij. Waar zij wijst op de korte beroepstermijn en het feit dat documenten opgevraagd werden bij het centrum doch niet verkregen, wijst de Raad er vooreerst op dat enkel aangetoond wordt met de door haar bij haar verzoekschrift voorgelegde stukken dat haar medisch dossier opgevraagd werd. Het niet verkrijgen van haar medisch dossier betreft een loutere bewering. Hierbij kan opgemerkt worden dat de medische dossiers van het centrum en de resultaten van de bloedonderzoeken voor de verzoekende partij en haar echtgenote in dezelfde e-mail werden opgevraagd, en deze documenten voor haar echtgenote werden overgemaakt, zodat het niet zonder meer duidelijk is dat of waarom deze documenten voor de verzoekende partij niet zouden zijn overgemaakt, minstens blijkt dit nergens uit. Gelet op het wel degelijk kunnen voorleggen van bepaalde medische documenten voor haar echtgenote, kan de verzoekende partij bezwaarlijk verwijzen naar een korte

beroepstermijn. Bovendien verduidelijkt zij geenszins ter staving van welke elementen zij medische document had wensen voor te brengen.

Zij verduidelijkt niet welke psychologische problemen, behoudens stress, zij ondervindt, nog minder op welke wijze deze problemen een overdracht zouden verhinderen en/of een behandeling of opvolging zouden noodzaken. Betreffende de medische problemen verduidelijkt zij evenmin op welke wijze deze problemen een overdracht zouden verhinderen en/of een behandeling of opvolging zouden noodzaken. Zij toont ook niet aan dat het voor haar in Frankijk niet mogelijk is om op haar voeding te letten en regelmatig te sporten.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins een bijzonder kwetsbaar profiel aan, zodat haar betoog dat haar profiel niet zal geïdentificeerd worden als kwetsbaar, met gevolgen voor zowel de toegang tot de opvang als tot de medische zorgen, dat de verwerende partij over de identificatie van de kwetsbaarheid wijst op een factor die het in kaart brengen ervan bemoeilijkt, met name de wachttijd van drie maanden voor toegang tot de ziektekostenverzekering en dat er geen bewijs is dat zij effectief als kwetsbaar zal kunnen worden geïdentificeerd, niet dienstig is.

Nu geen gezondheidsproblemen worden aangetoond waarvoor een medische behandeling of opvolging wordt vereist, blijkt ook niet dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 50 van de AMMR Frankrijk informatie kon verstrekken over bijzondere behoeften in het kader van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Haar betoog dat zij op heden geen toegang heeft tot informaties die aan de Franse autoriteiten werden overgemaakt conform artikel 50 van het AMMR, is dan ook niet dienstig.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij op medisch vlak opvolging of behandeling nodig heeft voor psychische of fysieke gezondheidsproblemen, is haar betoog inzake de moeilijkheden in Frankrijk betreffende de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders, niet dienstig.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing erkent dat er zich wat "*toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*"
Door louter opnieuw te wijzen op deze pijnpunten, die overigens ook uitdrukkelijk worden aangehaald in de bestreden beslissing, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde beoordeling. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het risico bestaat dat zij, zonder opvang, op straat terecht komt en erop wijst dat de toegang tot de zorg in de praktijk makkelijker is voor asielzoekers die in het nationale opvangnetwerk verblijven, omdat dit netwerk de nodige administratieve begeleiding biedt om aanspraak op zorg te maken en doorverwijzing naar gezondheidsdiensten te regelen, een begeleiding waarvan, per definitie, noch asielzoekers die niet in opvangcentra verblijven, noch, *a fortiori*, asielzoekers die onder de Dublinprocedure vallen en niet in opvangcentra verblijven, profiteren, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij van opvang zal verstoken blijven. Bovendien blijkt uit het betoog van de verzoekende partij niet dat de toegang tot de zorg onmogelijk is voor personen die niet in een opvangcentrum verblijven, doch enkel in de praktijk moeilijker door gebrek aan begeleiding. In dit licht wenst de Raad er nog op te wijzen dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard in het verleden geholpen te zijn geweest door een derde en bovendien eveneens verklaarde dat haar vrouw reeds medische zorgen heeft kunnen ontvangen nadat zij ingestort was en een ambulance haar naar het ziekenhuis heeft gebracht (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 28).

Waar de verzoekende partij verwijst naar de medische problemen van haar vrouw en stelt dat haar aanwezigheid bij haar echtgenote gelet op haar kwetsbaarheid onontbeerlijk is, herhaalt de Raad vooreerst dat gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk rechtvaardigen, de verzoekende partij geen gewag maakt van bepaalde mentale of fysieke gezondheidsproblemen van haar echtgenote die een overdracht in de weg zouden staan (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 39). Uit het overdrachtsbesluit dat genomen werd op dezelfde dag ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij blijkt overigens dat de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van haar echtgenote aangaande haar gezondheidstoestand (administratief dossier, stuk nr. 59).

Ook ten aanzien van de echtgenote werd vastgesteld dat er geen medische attesten of andere specifieke documenten werden aangebracht, noch concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat er redenen betreffende de gezondheidstoestand van de echtgenote zijn die een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad stelt vast dat uit de documenten die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift betreffende de gezondheidssituatie van haar vrouw niet blijkt dat daar heden anders moet worden over geoordeeld. Uit stuk nr. 4 gevoegd bij haar verzoekschrift blijkt dat op 14 augustus 2026 genoteerd wordt dat haar echtgenote verklaarde te zijn gevallen op 13 augustus 2026 en dat zij pijn heeft over het ganse lichaam en dat zij "*Paracetamol, Diclofenac, Sedistress*" krijgt, dat op 13 augustus 2026 een procedure 'tuberculose screening' wordt uitgevoerd, dat op 26 augustus 2026 genoteerd wordt dat haar echtgenote een brandend gevoel en pijn ervaart tijdens het plassen alsook duizeligheid en dat bloed- en urinetesten de dag erna dienen te gebeuren alsook dat bij een consultatie op 7 september 2026 wordt genoteerd dat haar echtgenote hevige vaginale afscheiding heeft sinds vier dagen alsook lage rugpijn en dat zij een dokter dient te zien. Uit de analyse van het voorgelegde bloedonderzoek – stuk nr. 5 gevoegd bij het verzoekschrift – kan de Raad hoogstens afleiden dat er bepaalde opmerkelijke of afwijkende bloedwaarden zijn voor de echtgenote van de verzoekende partij en dat hiervoor enkele oorzaken mogelijk zijn.

Uit deze informatie blijkt geenszins dat de echtgenote van de verzoekende partij (nog steeds) met bepaalde gezondheidsproblemen te kampen heeft die een medische opvolging of behandeling zouden noodzaken. Dit wordt nergens geattesteerd door een arts. Bovendien heeft de centrumarts op 8 september 2026 geoordeeld dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing de echtgenote van de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Ook ten aanzien van de verzoekende partij heeft de centrumarts overigens hetzelfde geoordeeld.

Zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partij of haar echtgenote medische zorgen of opvolging nodig zouden hebben, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM zijn. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat er factoren zijn die "*die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit (…) geenszins (leidt) tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben"* en dat er *"geen aanwijzingen (zijn) dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig"* alsook dat *"de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België."*

Waar de verzoekende partij deze beoordeling bekritiseert en wijst op problemen in de toegang tot de psychologische zorg wijst de Raad erop dat noch voor de verzoekende partij noch voor haar echtgenote ook maar enig stuk voorligt waaruit blijkt dat het bestaan van mentale gezondheidsproblemen in hun hoofde wordt bevestigt, laat staan waaruit blijkt dat er een nood is aan behandeling of opvolging omwille van dergelijke gezondheidsproblemen, zodat de kritiek van de verzoekende partij niet relevant is *in casu*. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij overigens ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was een onderzoek te voeren naar de toegang tot de psychologische bijstand.

Verder herhaalt de Raad dat de verzoekende partij door louter opnieuw te wijzen op de pijnpunten in het kader van de toegang tot de gezondheidszorg, die blijken uit het AIDA-rapport 2025, die overigens ook uitdrukkelijk worden aangehaald in de bestreden beslissing, en door te betogen dat de obstakels in de toegang tot de gezondheidszorg onterecht gerelativeerd worden in de bestreden beslissing en de toegang tot de gezondheidszorg niet effectief en functioneel is, voormelde beoordeling niet weerlegt of ontkracht. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er in dit licht ook opnieuw op dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard in het verleden geholpen te zijn geweest door een derde en bovendien verklaarde dat haar vrouw reeds medische zorgen heeft kunnen ontvangen nadat zij ingestort was en een ambulance haar naar het ziekenhuis heeft gebracht (administratief dossier, stuk nr. 44, Verklaring DVZ, vraag nr. 28). De verzoekende partij maakte hierbij overigens geen melding van praktische problemen die zij hebben ervaren om toegang te krijgen tot nodige zorgen.

3.19. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bijzondere noden heeft.

Uit het overnameakkoord dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 56) blijkt dat de Franse autoriteiten instemmen met de overname van de verzoekende partij conform artikel 29.2 van de AMMR.

Gelet op wat voorafgaat en dit uitdrukkelijke overnameakkoord ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij individuele garanties diende te vragen aan de Franse overheden, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk.

3.20. Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ook tijdens onderhavige procedure worden geen dergelijke elementen naar voren gebracht.

3.21. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Frankrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat er dermate problemen zijn in het kader van de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dat deze resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en nu, gelet op het voorgaande, ook niet blijkt dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Frankrijk op individuele gronden dient te vrezen voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 35.1 van de AMMR alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

3.22. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.23. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet, in één keer afgedaan en verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	N. VERMANDER